

— Да, на богатиятъ човекъ, а не на гладниятъ, който да губи нѣма какво... Впрочемъ, ний съ васъ имаме общий неприятель.

— Кой е той? Нѣмците навѣрно.

— Да!... Тѣ сега широко са зинжли уста, вашата флота и вашата търговия едва ли ще могатъ да имъ са особено правятъ.

— Ний това знаемъ....

Когато тѣ си отидохъ Скобелевъ почна да разказва на О. А. своите и мои впечатлѣния изъ пътуването по Россія:

— Гдѣ е изходътъ? Гдѣ изходътъ.

— Да са затвори границата за иностранните внасяния на тѣзи прѣдмети, които у насъ самите са производатъ. Веднѣжъ за всегда да поставимъ на знамето си „Россія за Русите“ и високо да вдигнемъ своето знаме... За този принципъ да не отстъпваме прѣдъ нищо. Да заговоримъ властно, безвъзвратно и силно... И, освѣнъ това, вѣтрѣ у себе си да направимъ много.

— Какво именно?

И Скобелевъ изложи цѣлата программа, отдавна, очевидно обмислена, обработена въ всичките ѝ детали, която охващаше всичките страни на народниятъ нашъ животъ. За съжаление, тя не може да бѣде помѣстена тукъ....

Цѣлата нощъ, до заминаването на трена, ний стояхме самички. Скобелевъ са прѣдаде на въспоминанията, разказва много интересни събития, прѣминуи къмъ настоящето и бъдещето на Россія, но въ всичко у него звучеше нѣкаква си печална нотка... Азъ отидохъ заедно съ него на желѣзницата. Той изъ всичкиятъ пътъ говори безъ да прѣстане.

Знаете ли, мене ми са струва, че ний са виждаме за послѣденъ пътъ.

— Що за малодушие! откубихъ са отъ мене.

— Както знаете... Нѣщо си ми говори че моята пѣсенъ е испѣта....

Той, Впрочемъ, нѣколко пъти въ този день повтаря същото и прѣдъ Ладиженский и прѣдъ Хлудова.

— Азъ навѣрно тази година нѣма да я прѣживя... Ако и да ми са иска да не умирамъ съвсѣмъ. Да направимъ още европейската война, да разбиемъ несконните врагове на Россія, да ги унищожимъ, и тогава отъ списъците навънъ... Само това нѣма да бѣде... Е, да, какво Впрочемъ...

Валеше дъждъ, бѣше хладно.... Нищо не са виждаше